

สวรรค์ และ นรก

โดย ศาสนาจารย์ พาร์ค ยง จยู

ในปี 1987

ศาสนาจารย์พาร์คได้เสียชีวิตจากความดันโลหิตสูง แต่โดยพระคุณของพระเจ้า ชีวิตของเขาได้ต่อออกไปอีก 20 ปี แต่สำหรับสี่ปีแรก

เขาพูดไม่ได้เนื่องมาจากสภาพของเขา เขาอายุประมาณ 50 ปีเวลาที่เขากลับมาชีวิต ในระหว่างความตายของเขา พระเจ้าแสดงให้เห็นสวรรค์และนรก

ผมต้องการให้คุณรู้ว่าถ้าคุณมีความเยอหยิ่งและเต็มไปด้วยความภูมิใจในตนเอง คุณจะนำเอาคำสาปแช่งมาไว้บนตัวคุณเอง ผมมีคริสตจักรขนาดใหญ่มีสมาชิก **5,000** คนแต่ผมถูกพระเจ้าตีลงเพราะความเยอหยิ่งของผมเอง เวลานี้ผมเกรงกลัวพระเจ้า ([ยากอบ 4:6](#)) [แต่พระองค์ได้ทรงประทานพระคุณเพิ่มขึ้นอีก เหตุฉะนั้นพระองค์จึงตรัสว่า 'พระเจ้าทรงต่อสู้ผู้ที่หยิ่งจองหอง แต่พระองค์ทรงประทานพระคุณแก่คนที่ใจถ่อม'](#)

ผมเคยมีทรัพย์สินมูลค่าประมาณ 150 ล้านเหรียญสหรัฐ ผมเป็นเจ้าของรถหรู 5 คัน แต่หลังจากประสบการณ์การเสียชีวิตของผม ผมให้มันออกไปหมด ได้โปรดจำไว้ว่า ความรอดไม่สามารภประสบผลสำเร็จได้ด้วยทรัพย์สินของคุณแต่โดยทางความเชื่อ และตอนนี้ผมขอรับรองมีคนนายก ผู้ปกครองและผู้นำอื่นๆในโบสถ์ของพวกเขาที่จะรับใช้ศาสนาจารย์ของคุณหมดทั้งหัวใจ

วันที่ 19 ธันวาคม 1987 หลังจากที่ผมทานอาหารกลางวันเสร็จ และขณะที่ผมกำลังพักผ่อน ผมเริ่มรู้สึกเจ็บปวดอย่างรุนแรง, มันเหลือที่จะทนได้ซึ่งผมรู้สึกเหมือนว่าผมกำลังจะตาย แล้วผมก็หมดสติ ผมตื่นขึ้นมาสี่เดือนให้หลังในสภาพนิ่งๆ และแพทย์ของผมบอกผมว่าผมน่าจะตายในที่สุด ทุกส่วนในร่างกายของผมแหลกเหลวอย่างเลวร้ายมากจากอัมพาต และครอบครัวของผมไม่เคยอนุญาตให้สมาชิกของโบสถ์คนใดเข้าเยี่ยมเนื่องจากภาพลักษณ์ที่น่ากลัวของผม แล้วผมก็เสียชีวิตในที่สุด

เมื่อผมเสียชีวิต ผมเห็นสองคนเข้ามาในห้องของผม แต่คนเหล่านี้เข้ามาในห้องผมผ่านทางกำแพง ผมกรีดร้อง "คุณ *คุณเป็นใคร!! บ้านของผมจะพังลงมาถ้าคุณทำอย่างนั้น!!*" แล้วคนหนึ่งบอกว่า "เราเป็นทูตสวรรค์ ลงมาจากสวรรค์ เรามาจากอาณาจักรของพระเจ้า" แสงสว่างเจิดจ้าส่องออกมาจากทูตสวรรค์

ทูตสวรรค์ที่ด้านขวาของผมแนะนำตัวเขาเอง "เราทำธุระให้กับพระเยซูในอาณาจักรของพระองค์ พระเยซูเรียกเราและสั่งการเราให้ลงไปยังโลก พระองค์บัญชาการให้เราพาเจ้าไปสวรรค์ ะเจ้าตายแล้ว แต่เมื่อครอบครัวของเจ้าร้องไห้ออกมาด้วยความเสียใจเป็นอย่างมาก พระองค์ก็ทรงอนุญาตให้เจ้าได้มีชีวิตอยู่ต่ออีกหน่อย แต่สำหรับเวลานี้ พระองค์ปรารถนาที่จะให้เจ้าได้เห็นสวรรค์และนรก พระองค์จะให้เจ้าได้เห็นและเจ้าจะเป็นสักขีพยานให้กับคนบนโลก ขอให้อ่านของคนที่มึ่จืดจางในนรกจะลดลงและจำนวนของคนที่ไปสวรรค์นั้นเพิ่มขึ้นจากคำพยานของเจ้า นี่จะเป็นภารกิจของเจ้า พระเจ้าสั่งเราให้บอกเจ้าอย่าได้ชักช้า ถ้าเจ้าชักช้า เจ้าจะไม่สามารถไปเยี่ยมสวรรค์และนรก"

แล้วทูตสวรรค์ที่ด้านขวาของผมกล่าวว่า "ในขณะที่เจ้าเกิดและจนถึงขณะที่เจ้าตาย เราได้อยู่กับเจ้า" ณ เวลานั้นผมไม่เข้าใจว่าทูตสวรรค์หมายความว่าอะไร เวลานั้นผมรู้แล้ว เขาเป็นทูตสวรรค์ที่คุ้มครองผม ดังนั้นผมจึงกล่าวว่า "ผมไปไม่ได้! ผมจะไม่ไป! ผมเป็นศาสนาจารย์! ผมไม่สามารถพบพระเจ้าได้ในสภาพร่างกายเช่นนี้ ผมต้องการพบพระองค์ในสภาพบุคคลที่แข็งแรง ผมอาจจะได้รับการตำหนิมากกว่าคำชมเชยจากพระเจ้า ผมเป็นคนที่เต็มใจไปด้วยความภูมิใจในตนเองและหยิ่งผยองและเวลานี้ผมถูกสาปและป่วย ผมจะเข้าสู่สวรรค์ได้อย่างไร? ผมกลัวมาก ได้โปรดกลับไปสวรรค์และขอพระเจ้าให้รักษาผม แล้วค่อยกลับมาและพาผมไปสวรรค์ผ่านทางความฝันของผม ได้โปรดขอความเมตตาในนามของผม"

แต่ทูตสวรรค์ไม่ได้ฟังคำโต้แย้งของผม พวกเขาถอดเสื้อผ้าของผมออกและบอกว่า มันสกปรกเกินกว่าที่จะสวมใส่ในสวรรค์ แล้วพวกเขาก็สวมใส่เสื้อผ้าในชุดสีขาวให้ผม ([เศคาริยาห์ 3:4](#)) และทูตสวรรค์จึงบอกผู้ที่ยืนอยู่ข้างหน้าท่านว่า ["จงเปลื้องเครื่องแต่งกายที่สกปรกจากท่านเสีย"](#) และทูตสวรรค์พูดกับท่านว่า ["ดูเถิด เราได้เอาความชั่วช้าออกไปเสียจากเจ้าแล้ว และเราจะประดับตัวเจ้าด้วยเสื้อผ้าอันสะอาด"](#)

พวกเขาคว้ามือผมและพุ่งตรงขึ้นสู่สวรรค์ เราพุ่งผ่านเมฆและเมื่อผมมองลงมา ผมเห็นโลกมีขนาดเล็กลง แล้วก็ปล่อยให้ผมเข้าไปใกล้ถนนทองที่ไม่มีที่สิ้นสุด ผมเห็นแสงไฟที่ส่องแสงสดใส สว่างเกินกว่าที่จะมองได้โดยตรง ผมถามว่า "แสงมาจากที่ไหน?" "มันมาจากสวรรค์" ทูตสวรรค์ตอบ

ผมคิด "ว้าว! มันกว้างใหญ่!" ผมเห็นกลุ่มคนในชุดสีขาวลอยอยู่ข้างหน้า "พวกเขาเป็นใคร?" ผมถาม

ทูตสวรรค์ตอบ "พวกเขาคือผู้ที่รับใช้พระเจ้าอย่างสัตย์ซื่อและไว้วางใจในพระเยซูโดยการเชื่อฟังและตามการทรงนำของพระวิญญาณบริสุทธิ์ด้วยหมดหัวใจของพวกเขา ร่างกายของพวกเขาตายแล้วบนโลก เวลานี้พวกเขาเป็นวิญญาณที่กำลังมุ่งหน้าสู่สวรรค์"

ทูตสวรรค์อีกตนหนึ่งกล่าวต่อ "ในสวรรค์มีอยู่สิบสองประตู เมื่อจิตวิญญาณหนึ่ง พวกเขาต้องผ่านเข้ามาทางประตูหนึ่งในประตูเหล่านี้" เรากำลังยืนอยู่ที่ประตูด้านใต้แต่มันปิด ขณะที่เรากำลังรออยู่ ผมถามทูตสวรรค์ "ทูตสวรรค์ ทำไมประตูนี้ถึงไม่เปิด?"

ทูตสวรรค์ตอบ "เป็นเพราะว่าคุณไม่ได้ร้องเพลงนมัสการบนสวรรค์" (สดุดี

[100:4](#)) จงเข้าประตูของพระองค์ด้วยการโมทนา และเข้าบริเวณพระนิเวศของพระองค์ด้วยการสรรเสริญ จงถวายโมทนาขอบพระคุณพระองค์ จงถวายสาธการแด่พระนามของพระองค์

ผมถาม "ทูตสวรรค์ ผมเป็นคนที่เต็มใจด้วยความภูมิใจในตัวเองและหยิ่งผยองมาก และเป็นผลให้ผมถูกสาปแช่งด้วยความเจ็บป่วย ผมร้องเพลงนมัสการบนโลกไม่เก่ง แล้วผมจะร้องเพลงนมัสการบนสวรรค์ได้อย่างไรในเมื่อผมไม่เคยได้ยินมาก่อน?"

ทูตสวรรค์ตอบ "คุณพูดถูกต้อง แต่คุณยังคงต้องเตรียมตัวเองที่จะนมัสการ คุณเป็นคนที่เต็มใจด้วยความภูมิใจในตัวเองแต่ เตรียมตัวร้องเพลง" ทูตสวรรค์เริ่มร้องเพลง ขณะที่พวกเขาร้อง ผมเริ่มร้องกับพวกเขา มันกลายเป็นธรรมชาติสำหรับผม แล้วเราก็เข้าไป

ภาพของสวรรค์มันสุดที่จะพรรณนาได้ ผมไม่สามารถอธิบายด้วยคำพูดบนโลกได้ ผมพูดว่า "พระองค์เจ้าข้า ขอบพระคุณเหลือเกิน! แม้ว่าข้าพระองค์เป็นคนที่เต็มใจด้วยความภูมิใจในตัวเองมากและหยิ่งผยองและถูกสาปด้วยความเจ็บป่วย พระองค์ยังคงพาข้าพระองค์มาสวรรค์ให้เห็นไปรอบๆ"

แล้วผมก็ได้ยินพระสุรเสียงของพระเจ้า "ศาสตราจารย์พาร์คองจยูที่รักของเรา เรายินดีต้อนรับเจ้า เจ้าได้มาทางไกลถึงที่นี่" พระสุรเสียงของพระองค์เออลั่นไปด้วยความรักและความอ่อนโยน

ผมตอบกลับร้องไห้ด้วยน้ำตา "พระองค์เจ้าข้า..." ทูตสวรรค์พูดขึ้นมาทันที "คุณเป็นศาสตราจารย์มา 20 ปี คุณไม่รู้ชื่อพระคัมภีร์ของคุณหรือ? ไม่มีน้ำตาในสวรรค์ ได้โปรดหยุดร้องไห้เสีย!" ผมทำไม่ได้แม้แต่จะร้องไห้ (วิวรณ์ 21:4) พระเจ้าจะทรงเช็ดน้ำตาทุกหยดจากตาของเขา ความตายจะไม่มีอีกต่อไป ความเศร้าครวญ การร้องไห้ และการเจ็บปวดจะไม่มีอีกต่อไป เพราะยุคเดิมนั้นได้ผ่านพ้นไปแล้ว"

แล้วพระองค์ก็ถามผมห้าคำถาม "เจ้าใช้เวลาในการอ่านพระคำ (พระคัมภีร์) มากขนาดไหน? เจ้าถวายทรัพย์มากเท่าไร? มีกี่ครั้งที่เจ้าประกาศข่าวประเสริฐให้กับผู้คน? เจ้าถวายสิบลดอย่างถูกต้องหรือไม่? เจ้าใช้เวลาในการอธิษฐานมากแค่ไหน?"

ผมตอบคำถามทั้งห้าข้อไม่ได้ พระองค์ต่อว่าผมสำหรับคำถามที่ห้า

**"หลังจากที่เจ้ากลายเป็นศาสนาจารย์ของคริสตจักรขนาดใหญ่
เจ้าได้กลายเป็นคนที่ซีเกียจมากในการอธิษฐานการไม่วางไม่ไขข้อแ้กตัวสำหรับเรา!"**
ผมต้องสำนึกต่อความผิดบาปในเรื่องนี้ทีหลัง
**"ทูตสวรรค์จะให้เจ้าเห็นหลายๆสถานที่ในสวรรค์และนรก
ดูไปรอบๆให้มากที่สุดเท่าที่เจ้าปรารถนา
เจ้าจะจากไปหลังจากที่เป็นสักขีพยานในสถานที่ต่างๆในสวรรค์และนรก"**
แต่พระองค์ไม่อนุญาตให้ผมเห็นพระลักษณะของพระองค์

อันดับหนึ่งทูตสวรรค์พาผมไปสามสถานที่ที่แตกต่างกันในสวรรค์ ในสถานที่แรกผมเห็นเด็กเล็กๆอยู่ด้วยกัน
สถานที่ที่สองเป็นที่ที่ผู้ใหญ่อยู่
สถานที่ที่สามเป็นที่ซึ่งจิตวิญญาณเกือบที่จะไม่ได้ไปสวรรค์
ถึงแม้ว่าพวกเขาได้เข้าสู่สวรรค์
พวกเขาเข้ามาได้อย่างน่าอัศจรรย์

หลายคนถามผมพวกเด็กๆอายุเท่าไร
พวกเขาดูเหมือนเด็กอนุบาล
พวกเขาไม่ใช่เด็กชายหญิงเล็กๆตามที่เรารู้จักตามเพศ
เด็กแต่ละคนมีทูตสวรรค์เด็กของตนเองไปกับพวกเขา

ในสวรรค์ จิตวิญญาณส่วนใหญ่มีบ้านของพวกเขาเอง ([ยอห์น 14:2](#))
[ในพระนิเวศของพระบิดาเรามีคฤหาสน์หลายแห่ง ถ้าไม่มีเราคงได้บอกท่านแล้ว
เราไปจัดเตรียมที่ไว้สำหรับท่านทั้งหลาย](#) แต่มีบางคนที่ไม่มีบ้าน ผมจะอธิบายเรื่องนี้ทีหลัง
ยิ่งไปกว่านั้นเด็กๆไม่มีบ้านของตัวเองเช่นกัน ผมถาม "พวกเด็กๆเป็นจิตวิญญาณเหมือนกัน
ทำไมพวกเขาถึงไม่มีบ้านของพวกเขาเอง?"

ทูตสวรรค์ตอบ "เช่นเดียวกับผู้คนบนโลกต้องการวัสดุในการสร้างบ้านของพวกเขา
เราในสวรรค์ก็ต้องการวัสดุในการสร้างที่นี่
เมื่อบุคคลหนึ่งรับไขโบสถ์และคนอื่นอย่างสัตย์ซื่อแด่พระเจ้า
การกระทำเหล่านั้นจะกลายเป็นวัสดุสำหรับบ้านของคนนั้นในสวรรค์ เวลาที่มีวัสดุมาให้
ทูตสวรรค์ได้รับมอบหมายในการสร้างบ้านของธรรมิกชน จะไปทำงานในการสร้างมัน
เด็กๆที่มีอายุต่ำกว่าความรับผิดชอบยังไม่สร้างวัสดุใดๆที่จะสร้างบ้าน
ในอีกคำพูดหนึ่งพวกเขาไม่มีเวลาหรือโอกาสที่จะได้รับรางวัล/วัสดุของพวกเขา
นี่คือสาเหตุที่พวกเขาไม่มีบ้าน"

ผมถามต่อ "ผมควรทำอะไรบนโลกเพื่อให้มีวัสดุมากขึ้นสำหรับบ้านของผม?"

ทูตสวรรค์ตอบ "มีอยู่เจ็ดสิ่งที่ต้องทำเพื่อสร้างวัสดุของพวกเขาในการสร้างบ้านของพวกเขา

**สิ่งแรกคือการสะสมการนมัสการและสรรเสริญพระเจ้าของพวกเขา
สิ่งที่สองคือเวลาที่พวกเขาใช้ในการอ่านพระคัมภีร์
สิ่งที่สาม เวลาที่พวกเขาใช้ในการอธิษฐาน**

สิ่งที่สี่ เวลาที่พวกเขาใช้ในการประกาศข่าวประเสริฐต่อผู้คน

สิ่งที่ห้า การถวายทรัพย์ของบุคคลต่อพระเจ้า

สิ่งที่หก การเชื่อฟังของพวกเขาในการถวายสืบลดต่อพระเจ้า

สิ่งสุดท้าย เวลาของพวกเขາใช้ในการรับใช้โบสถ์ในทางใดทางหนึ่ง

เหล่านี้คือการกระทำหรือการงานของการเชื่อฟังที่ซึ่งคนหนึ่งสะสมไว้สำหรับบ้านบนสวรรค์ของพวกเขา ถ้าขาดสิ่งหนึ่งในสิ่งเหล่านี้ พวกเขาจะไม่มีวิสัยที่จะสร้างบ้านของพวกเขา”

มีคนจำนวนมากในสวรรค์ที่ไม่มีบ้าน หลายคนที่ไม่มีบ้านนั้น จริงๆแล้วคือ ศาสนาจารย์ มัคทายก มัคทายิกา ผู้ปกครอง ฯลฯ ฉันทถามด้วยความอยากรู้อยากเห็น "แล้วพวกเด็กๆอาศัยอยู่ที่ไหน?"

ทูตสวรรค์ตอบ "พวกเขาอาศัยอยู่ที่นี้"

ขณะที่ผมมองไปรอบๆ

พวกเขาอยู่ด้วยกันตลอดทั่วทั้งสวนดอกไม้
สวนดอกไม้สวยงามมากและกลิ่นหอมไม่มีในโลก
นี้

เป็นภาพที่เกินกว่าที่ผมจะสามารถอธิบายเป็นคำ
พูดได้

สถานที่ที่สองคือสำหรับผู้ใหญ่ที่สัตย์ซื่อ

มีความแตกต่างกันระหว่างความรอดและรางวัล

สถานที่นี้มีบ้านอยู่จำนวนมาก

บ้านถูกสร้างด้วยอัญมณีที่สวยงามและหินหายาก บางบ้านสูงเท่ากับตึกระฟ้าที่สูงที่สุดในโลก

คนเหล่านั้นที่สัตย์ซื่อรับใช้พระองค์ขณะที่ยังมีชีวิตอยู่บนโลก

มีบ้านของพวกเขาสร้างด้วยอัญมณีที่สวยงามและหินหายาก ในสถานที่นี้โดยเฉพาะ

ผู้คนทั้งหมดดูอายุประมาณ 20 ถึง 30 ปี ไม่มีผู้ชายหรือผู้หญิงตามเพศ ไม่มี ความเจ็บป่วย ความแก่หรือคนพิการ

ครั้งหนึ่งผมรู้จักผู้ปกครองชื่อ โออิมยัง เขาเสียชีวิตตอนอายุได้ 65 ปี

เขาเป็นคนตัวเตี้ยมาก สูงเท่ากับเด็กชั้น ป. 2 ในโรงเรียนประถม

เขาทรมาณด้วยโรคที่หายากที่เรียกว่า โรคกระดูกอ่อน แต่เมื่อมาถึงพระคัมภีร์

เขาได้รับปริญญาเอก เขาได้เขียนบทความแสดงข้อคิดเห็นไว้หลายฉบับ

ผมพบเขาในสวรรค์และที่นั่นเขาสูงและหล่อ

เขาไม่ป่วยอีกแล้วแต่มีสุขภาพที่ดี สวรรค์เป็นสถานที่ดีเยี่ยม!!

ผมเต็มไปด้วยความคาดหวัง! ได้โปรดเชื่อในสิ่งที่ผมพูดท่านที่รัก!

สถานที่ที่สามคือสำหรับคนเหล่านั้นที่ได้รับความรอดอย่างน่าอัศจรรย์ (1 โครินธ์

3:15)ถ้าการงานของผิใดถูกเผาไหม้ไป **ผู้นั้นก็จะขาดคำตอบแทนแต่ตัวเขาเองจะรอด**

แต่เหมือนดังรอดจากไฟ หมู่บ้านซึ่งไม่ธรรมดาที่มีขนาดใหญ่มหึมา

ใหญ่กว่าสถานที่ที่สองหลายเท่าที่ซึ่งบ้านทำจากอัญมณีและหินหายาก

ผมมาถึงสถานที่นี้ด้วยความเร็วที่เร็วมาก ซีรธมาสีทอง
มันไกลมากจากสถานที่ที่สวยงามอื่นที่ผมเห็นในสวรรค์

ผมถามทูตสวรรค์ "ผมเห็นบริเวณกว้างเปล่าและสนามที่ใหญ่มาก ทำไมผมไม่เห็นบ้าน?"
ทูตสวรรค์ตอบ "สิ่งที่คุณกำลังเห็นคือบ้าน"

ผมเห็นบ้านแบนกว้างใหญ่มหึมา ซึ่งเดือนผมถึงสุม่โกขนาดใหญ่
หรือคลังสินค้าบางชนิด บ้านเหล่านี้ไม่เปล่งปลั่ง แต่เก่ามาก
หมู่บ้านนี้และบ้านสำหรับสำหรับจิตวิญญาณผู้ซึ่งได้รับความรอด
อย่างอัศจรรย์ที่สุด เป็นบ้านดูเก่าขนาดใหญ่จำนวนมาก
หมู่บ้านนี้ใหญ่กว่าสถานที่ที่จิตวิญญาณที่ได้รับรางวัลอาศัยอยู่
หลายเท่ามาก

ทูตสวรรค์ถาม "คุณเห็นบ้านใหญ่สองหลังนั้นมั๊ย หลังหนึ่งทางด้านขวาและอีกหลังที่ด้านซ้าย?"
ผมตอบ "เห็น ผมเห็นครับ"

ทูตสวรรค์บอกนั้นที่เขาต้องการที่จะให้ผมเห็นบ้านสองหลังนั้นโดยเฉพาะ เขาบอกว่า
"บ้านทางขวาสำหรับคนที่เป็นศาสนาจารย์บนโลก
บ้านทางซ้ายสำหรับคนที่เป็นผู้ปกครองบนโลก" ขณะที่เรามาถึงด้านหน้าบ้านทั้งสองหลัง
ผมสังเกตเห็นว่าพวกมันใหญ่มาก ขากรรไกรผมตกลงเมื่อเราเปิดประตูและเข้าไป
ความประทับใจแรกของผมคือ "สุม่โก" แทนที่จะเป็นโก้นับพันๆตัวอาศัยอยู่ในสุม่ของพวกมัน
ผมเห็นจิตวิญญาณ

ทูตสวรรค์แนะนำผมให้สังเกตดีดีเพราะผมจะรู้จักศาสนาจารย์ที่มีชื่อเสียงบางคนในประวัติศาสตร์
ได้ มันจริง ผมจำศาสนาจารย์หลายคนในประวัติศาสตร์ได้
ผมเฉพาะเจาะจงเลือกศาสนาจารย์คนหนึ่งและถามทูตสวรรค์
"ผมรู้จักศาสนาจารย์ชาวเกาหลีคนนั้น! ผมรู้ว่าเขามีชื่อเสียงขนาดใหญ่
และการทำงานที่เขาทำเพื่อพระเจ้า ทำไมเขาถึงได้อยู่ที่นี่? ผมไม่เข้าใจ"

ทูตสวรรค์ตอบ "เขาไม่เคยจัดหาวัสดุก่อสร้างใดๆสำหรับบ้านของเขา
นี่คือเหตุผลว่าทำไมเขาถึงอยู่ในบ้านชุมชน"

ผมถามด้วยความอยากรู้อยากเห็น "สิ่งนี้เกิดขึ้นได้อย่างไร? ทำไมเขาไม่มีวัสดุใดๆ?"

ทูตสวรรค์ตอบ "ขณะที่เขาเป็นศาสนาจารย์ ปฏิบัติหน้าที่เป็นศาสนาจารย์
เขารักที่จะได้รับการสรรเสริญจากผู้คน เขารักที่จะได้รับเกียรติ เขารักที่ได้รับการบริการ
ไม่มีการเสียสละและความเป็นซื่อสัตย์ในส่วนของเขา"

ศาสนาจารย์เฉพาะคนนี้ได้รับเกียรติเป็นอย่างมากในเกาหลี
และเป็นสัญลักษณ์ในประวัติศาสตร์คริสเตียนของเกาหลี แต่เขาไม่ได้รับรางวัล!!

ได้โปรดฟังศาสนาจารย์! คุณต้องนำคนให้มากกว่าแค่การนมัสการในเช้าวันอาทิตย์
คุณต้องเยี่ยมเยียนพวกเขาถึงบ้าน คุณต้องดูแลคนยากจน คนพิการและคนชรา
ศาสนาจารย์ที่รับใช้โดยปราศจากการเสียสละชีวิตของพวกเขาและรักที่จะได้รับเกียรติ

ไม่มีรางวัลในสวรรค์ (มัทธิว 23:5-12) 5 การกระทำของเขาเป็นการรอดเท่านั้น

เขาใช้หลักพระบัญญัติอย่างใหญ่ สวมเสื้อที่มีพห้อยอันยาว

6 เขาชอบที่อันมีเกียรติในการเลี้ยงและที่นั่งตำแหน่งสูงในธรรมศาลา

7 กับชอบรับการคำนับที่กลางตลาด และชอบให้คนเรียกเขาว่า `รับบี รับบี'

8 ท่านทั้งหลายอย่าให้ใครเรียกท่านว่า `รับบี' ด้วยท่านมีพระอาจารย์แต่ผู้เดียวคือพระคริสต์

และท่านทั้งหลายเป็นพี่น้องกันทั้งหมด

9 และอย่าเรียกผู้ใดในโลกว่าเป็นบิดา เพราะท่านมีพระบิดาแต่ผู้เดียว คือผู้ที่ทรงสถิตในสวรรค์

10 อย่าให้ผู้ใดเรียกท่านว่า `นาย' ด้วยว่านายของท่านมีแต่ผู้เดียวคือพระคริสต์

11 ผู้ใดที่เป็นใหญ่ที่สุดในพวกท่าน ผู้นั้นจะเป็นผู้รับใช้ท่านทั้งหลาย

12 ผู้ใดจะยกตัวขึ้น ผู้นั้นจะต้องถูกเหยียดลง ผู้ใดถ่อมตัวลง ผู้นั้นจะได้รับการยกขึ้น

หลังจากที่ผมเป็นสักขีพยานถึงภาพนี้ในสวรรค์และหลังจากที่ผมกลับมายังโลก ผมให้ทรัพย์สินทั้งหมดไปทันทีรวมทั้งยานพาหนะที่หรูหราทั้งห้าของผมด้วย ชีวิตของเราเป็นเพียงชั่วขณะ ในพระคัมภีร์ ชีวิตเฉลี่ยอยู่ที่อายุประมาณ 70 ถึง 80 ปี แต่มีเพียงพระเจ้าที่รู้ว่าเมื่อไหร่คนๆหนึ่งจะตาย ทุกคนสามารถตายก่อนอายุ 70 หรือ 80 ปี ผมตัดสินใจที่ให้ทุกสิ่งทุกอย่าง แม้แต่เสื้อผ้าของผม ผู้คนที่ผมเห็นไ้ด้รับความรอดในความอัปยศอดสู พวกเขาคือศาสนาจารย์ ผู้ปกครอง มัคทายก และผู้เชื่อ มีผู้ปกครองและมัคนายกมากมายอยู่ในบ้านที่โทรมแบนนี้ แต่ก็แน่นอนมันดีกว่านรกมาก แต่ทำไมคนจะต้องการเข้าสู่สวรรค์ด้วยวิธีเช่นนั้น? ผมจะไม่จบลงในสถานที่ที่น่าอัปยศนั้น เสื้อผ้าของพวกเขาทั้งหมด

อะไรคือข้อกำหนดสำหรับคริสเตียนให้ได้รับบ้านที่สวยงามเช่นนั้นในสวรรค์? อย่างแรก เราต้องประกาศข่าวประเสริฐต่อคนให้มากที่สุดเท่าที่จะทำไ้ได้ เราควรจะประกาศข่าวประเสริฐอย่างไร? ทูตสวรรค์บอกผมว่า "สมมติว่ามีผู้ไม่เชื่อที่ไม่รู้จักพระเจ้า ชั่วขณะที่คุณตัดสินใจที่จะประกาศข่าวประเสริฐให้กับคนๆนั้น วัสดุก่อสร้างสำหรับบ้านของคุณจะถูกจัดเตรียมไว้ให้ ขณะที่คุณอธิษฐานอย่างไม่หยุดยั้งเพื่อความรอดของพวกเขา วัสดุก่อสร้างจะถูกจัดเตรียมไว้ให้เพิ่มมากขึ้น คุณต้องตรวจสอบพวกเขาต่อไปเรื่อยๆ สิ่งนี้จะเพิ่มวัสดุมากขึ้นให้กับบ้านของคุณ ถ้าคนหนึ่งบอกว่า เขา/เธอไม่สามารถไปโบสถ์ได้เพราะพวกเขาไม่มีเสื้อผ้าที่ดี แล้วคุณก็ต้องจัดหาให้พวกเขาบ้าง ถ้าคนนั้นบอกว่า เขา/เธอไม่มีพระคัมภีร์ คุณต้องจัดหาให้หนึ่งเล่ม ถ้าคนหนึ่งบอกว่า เขา/เธอไม่มีแว่นตาสำหรับอ่าน คุณต้องจัดหาให้พวกเขา คุณต้องจัดหาอะไรก็ตามที่คุณสามารถทำได้เพื่อที่จะนำคนนี้มาหาพระเจ้า คนเหล่านั้นที่อาศัยอยู่ในบ้านที่ดีที่สุดคือคนที่ประกาศข่าวประเสริฐหลายๆครั้ง"

แล้วทูตสวรรค์ก็พาผมไปสถานที่ที่ธรรมิกชนอยู่ในบ้านที่สวยงาม นี่คือที่ซึ่งธรรมิกชนผู้ซึ่งประกาศข่าวประเสริฐให้กับหลายชีวิต มันรู้สึกเหมือนกับเป็นใจกลางเมืองสวรรค์

ในประวัติศาสตร์คริสเตียน มีอยู่สี่คนผู้ซึ่งมีบ้านที่ใหญ่ที่สุดและสวยที่สุด
ทูตสวรรค์ให้ผมเห็นบ้านของผู้สอนศาสนาชาวอเมริกัน ดี แอล มูดี (D.L. Moody)
ศาสนาจารย์ชาวอังกฤษ จอห์น เวสลีย์ (John Wesley) ผู้สอนศาสนาชาวอิตาลี
และผู้สอนศาสนาชาวเกาหลี ศาสนาจารย์ชอยกุนนุง (Choi Gun Nung)
สี่คนนี้ที่บ้านที่ใหญ่ที่สุดในสวรรค์
ทั้งสี่คนนี้ได้ใช้ทั้งชีวิตในการประกาศข่าวประเสริฐแก่ผู้คนแม้จนถึงเวลาที่พวกเขาเสียชีวิต

ในหมู่ผู้เชื่อชาวเกาหลี มีผู้เชื่อที่มีบ้านหลังใหญ่
ผู้เชื่อคนนี้สร้างโบสถ์หลายหลังด้วยทรัพย์ทั้งหมดของเขา เขาให้ข้าวสามพันถุงแก่คนยากจน
เขาแอบช่วยศาสนาจารย์และผู้นำหลายพันคนในเรื่องการเงินของพวกเขา
เขาช่วยนักเรียนในการเรียนศาสนาหรือในโรงเรียนพระคริสต์ธรรมคัมภีร์ในด้านค่าเล่าเรียนของ
พวกเขา เขาก็ยังพาศาสนาจารย์ (อายุ 65 ปี) เข้ามาในบ้านของเขาและดูแลเขาเป็นอย่างดี
เพราะคริสตจักรของเขาเองได้ไล่เขาออกมา

ผมได้ยินทูตสวรรค์ตะโกน "วิสต์กำลังมา!"
ผมถามทูตสวรรค์ที่อยู่ด้านขวาของผมเกี่ยวกับวิสต์และเขาบอกผม
"วิสต์เหล่านี้สำหรับมัคนายิกคนหนึ่งจากคริสตจักรเล็กๆแห่งหนึ่งผู้ซึ่งมาจากชนบท
จริงๆแล้วเธอได้รับวิสต์ทุกวัน ถึงแม้ว่าเธอจะเป็นคนจน เธอมานมัสการแต่เช้าทุกวัน
เธออธิษฐานเพื่อสมาชิกคริสตจักร 87 คนทุกวัน เมื่อเธออธิษฐานเสร็จเธอทำความสะอาดคริสตจักร"

ผมได้ยินทูตสวรรค์อีกคนหนึ่งตะโกน "การส่งมอบที่พิเศษ!"
ลูกสาวของมัคนายิกให้เงินเล็กน้อยที่มีอยู่แก่แม่ของเธอ แต่มัคนายิกไม่ได้ใช้เงินเพื่อตัวเอง
เธอซื้อโซฟาพองและถุงเท้าสองคู่ให้กับศาสนาจารย์ของคริสตจักร
แม้ว่ามันจะดูเป็นการถวายที่เล็กน้อย เธอให้ทั้งหมดที่เธอมีสำหรับวัน
นี้กลายเป็นวิสต์ที่พิเศษสำหรับบ้านของเธอในสวรรค์"

ที่สอง คนเหล่านั้นที่มีบ้านหลังใหญ่คือคนเหล่านั้นที่สร้างอาคารคริสตจักรหรือ
อาคารอื่นเพื่อวัตถุประสงค์ของราชอาณาจักรด้วยทรัพย์สินและทรัพย์ากรของพวกเขา

ในสวรรค์ ผมก็พบกับผู้ปกครองชื่อชอย
ท่ามกลางผู้ปกครองและมัคนายกชาวเกาหลีทั้งหมดผู้ซึ่งอยู่ในสวรรค์
เขามีบ้านที่สวยงามที่สุด
บ้านของเขาสูงกว่าตึกที่สูงที่สุดในเกาหลีเป็นอย่างมาก
ชอยได้สร้างคริสตจักรหลายแห่งในเกาหลีด้วยทรัพย์สมบัติมากมาย
ของเขา

ผมถามทูตสวรรค์ "แล้วบ้านของผมล่ะ?
มันอยู่ในกระบวนการสร้างอยู่หรือเปล่า?" ทูตสวรรค์บอกว่า "ใช่" ผมอ้อนวอนขอดูบ้านของผม
แต่พวกเขาบอกผมว่าไม่ได้รับอนุญาต ผมยังคงอ้อนวอนต่อ
และหลังจากที่ผมยืนยันกรานอ้อนวอนต่อ ทูตสวรรค์บอกว่าตอนนี้พระเจ้าอนุญาตแล้ว

เราเข้าไปในรถม้าและเดินทางไกลมากสู่อีกสถานที่หนึ่ง ผมเต็มไปด้วยความคาดหวัง ผมถามว่า "บ้านของผมอยู่ที่ไหน?" ทูตสวรรค์ตอบ "มันอยู่ที่นั่น!"

แต่มันดูเหมือนว่าสถานที่นั้นเป็นเพียงแค่อ่างน้ำร้อน เพียงแค่พร้อมไว้สำหรับการพัฒนาเท่านั้น ผมร้องออกมา "คุณทำกับผมอย่างนี้ได้อย่างไร? เกิดสิ่งนี้ขึ้นได้อย่างไร? บ้านผมอยู่ในเขตกำลังพัฒนาได้อย่างไร? รอดชีวิตจากสงครามเกาหลี ผมขายบ้านหลังเดียวของผมเพื่อสร้างคริสตจักร คริสตจักรนี้ในที่สุดเติบโตขึ้นจนถึงมีสมาชิกห้าพันคน ผมเขียนหนังสือหลายเล่มได้รับแรงบันดาลใจจากพระวิญญาณบริสุทธิ์ หนังสือเล่มหนึ่งได้กลายเป็นหนังสือที่ดีที่สุด ช่วงระยะเวลาที่ดำรงตำแหน่งเป็นคณบดี ผมได้ให้ทุนการศึกษามากกว่า 400 ทุนให้แก่เด็กยากจนมากกว่า 400 คน ผมสร้างบ้านให้กับแม่หม้ายได้อาศัยอยู่ สิ่งนี้ทั้งหมดเป็นค่าใช้จ่ายจำนวนมหาศาล แล้วเป็นอย่างนี้ได้ได้อย่างไร? ทำไมบ้านของผมอยู่ในการพัฒนาที่ติดดิน? ผมอารมณ์เสียมาก!"

ทูตสวรรค์ตอบอย่างเคร่งขรึม "คุณไม่ควรที่จะอาศัยอยู่ในบ้านที่สวยงามอย่างนั้นในสวรรค์ เพราะว่าคุณได้รับเกียรติจากผู้คนนับครั้งไม่ถ้วน ทุกครั้งที่คุณสร้างหรือทำบางสิ่งที่ดี คุณได้รับการสรรเสริญจากผู้คน คุณยังได้รับเกียรติจากชาวต่างชาติ ดังนั้นการงานทั้งหมดของคุณจึงสูญเปล่า" [\(มัทธิว 6:1\)](#) "จงระวังให้ดี [ท่านอย่ากระทำการต่อหน้าคนอื่นเพื่อจะให้เขาเห็น](#) [ถ้าทำอย่างนั้นท่านจะไม่ได้รับบำเหน็จจากพระบิดาของท่านผู้ทรงสถิตในสวรรค์](#)

ผมมองดูที่บ้านของผมในพื้นที่พัฒนา มันอยู่กึ่งกลางของบ้านสามหลังอื่น มันมีเพียงแค่สามชั้น บ้านมีห้องเล็กๆหลายห้องบนสองชั้นแรก ผมถามทูตสวรรค์ "ทำไมผมถึงมีห้องเล็กๆเช่นนั้น?" ทูตสวรรค์ตอบ "ห้องเหล่านี้สำหรับลูกชายและลูกสาวของคุณ"

"ผมมีลูกแค่สี่คน" ผมตอบ ทูตสวรรค์ตอบกลับ "ไม่ พวกเขาไม่ใช่สำหรับลูกๆบนโลกของคุณ แต่สำหรับคนที่คุณประกาศพระกิตติคุณและได้รับความรอด"

ผมรักมัน! ผมถาม "ห้องนอนของผมอยู่ที่ไหน?" ทูตสวรรค์ตอบว่ามันอยู่บนหลังคานั้นทำให้ผมขงใจ แม้แต่ห้องของผมก็ยังไม่เสร็จ ผมพูดด้วยน้ำเสียงที่โกรธ "มันเล็กจังเลย! ทำไมมันถึงได้เสร็จยากจัง?" ทูตสวรรค์ตอบ "คุณก็ยังไม่ได้อายุ เราไม่สามารถทำบ้านหรือห้องของคุณให้เสร็จได้เพราะว่า เราไม่รู้ว่าจะได้รับวัสดุเพิ่มขึ้นอีก คุณเข้าใจหรือไม่?"

เมื่อเราเข้ามาในห้องของผม ผมเห็นประกาศนียบัตรสองใบแขวนอยู่บนผนังห้องของผม ผมจึงเข้าไปอ่าน ประกาศนียบัตรแรกอธิบายถึงตอนที่ผมอายุ 18 ปีอาศัยอยู่ในสถานเลี้ยงเด็กกำพร้า ในวันคริสตมาสขณะที่ผมกำลังกลับไปโบสถ์ในการนมัสการภาคเช้า ผมเห็นชายสูงอายุคนหนึ่งกำลังหนาวสั่นอยู่บนถนน ผมถอดเสื้อแจ็คเก็ตของผมออกให้เขา การกระทำนั้นเป็นรางวัลให้กับผมในสวรรค์ ประกาศนียบัตรที่สองบอกถึงเหตุการณ์เหมือนกันแต่อันนี้คือการซื้อขนมปังด้วยเงินที่ผมมีเพียงสี่

กน้อยให้กับชายสูงอายุ จำนวนไม่ใช่ปัญหา การกระทำต้องประกอบด้วยความเชื่อที่แท้จริง
จำนวนเงินไม่ใช่ประเด็นหลัก

เราจากสถานที่นั้นและมุ่งหน้ากลับบ้านออกมา ในระหว่างการโดยสาร
ทูตสวรรค์คนหนึ่งถาม "คุณเศร้าหรือเปล่า?
ผมจะบอกคุณว่าจะสร้างบ้านที่สวยงามได้อย่างไร
พระเจ้าเป็นเจ้าบอกว่าคุณกลับไปยังโลก
คุณต้องไปบอกผู้คนเกี่ยวกับสวรรค์และนรกอย่างที่คุณได้เห็น
อย่างที่สอง

พระเจ้าเป็นเจ้าปรารถนาที่จะให้คุณสร้างสถานที่หนึ่งเพื่อรวบรวมศา

สนาจารย์หญิงสูงอายุ และผู้สอนศาสนาที่ไม่มีที่จะไปหรือที่อยู่
ถ้าคุณทำสิ่งเหล่านี้้อย่างสัตย์ซื่อจริงๆ คุณจะมีบ้านที่สวยงาม"

นรก

ทูตสวรรค์ทั้งสองพาผมไปในรก พวกเขาบอกว่า "ตอนนี้คุณจะไปเยี่ยมขมนรก"
คุณนึกไม่ออกหรือถึงความมหึมาของนรก ผมร้องตะโกนอยู่เรื่อยไป "มันใหญ่จังเลย!
มันใหญ่จังเลย!" นี่เป็นสถานที่ที่วิญญาณที่ถูกสาปแช่งและได้รับการสาปแช่งนิรันดร์อยู่
มันรู้สึกเหมือนว่า นรกใหญ่กว่าโลกเป็นพันเท่า
ครึ่งหนึ่งของนรกเป็นสีแดงและอีกครึ่งหนึ่งเป็นสีดำเข้ม ผมถามทูตสวรรค์
"ทำไมส่วนนี้เป็นสีแดง?"

ทูตสวรรค์ตอบ "คุณไม่รู้หรือ? มันคือการเผาไหม้กำมะถัน อีกครึ่งหนึ่งคือความมืด
เวลาผู้คนทำบาปและลงเอยที่นี่ พวกเขาจะถูกทรมานจากทั้งสองข้าง...

มีคริสตจักรจำนวนมากบนโลกและหลายๆคริสตจักรที่เต็มใ
ไปด้วยผู้คนจำนวนมาก

แต่ส่วนใหญ่พวกเขาไม่ได้เป็นคริสเตียนที่แท้จริง

พวกเขาเป็นแต่ผู้เข้าร่วมประชุมของคริสตจักร

คริสตจักรที่แท้จริงจะเชื่ออย่างหนักแน่นในสวรรค์และนรก

เมื่อวิญญาณหนึ่งเข้าสู่สวรรค์

หนึ่งพันวิญญาณที่ถูกสาปแช่งจะเข้าสู่นรก

อัตราส่วนของสวรรค์และนรกคือ 1 ต่อ 1,000" (มัทธิว 7:14)

[เพราะว่าประตูซึ่งนำไปถึงชีวิตนั้นก็คับและทางก็แคบ ผู้ที่หาพบก็มีน้อย](#)

ผมเป็นศาสนาจารย์นิกายโปรแตสแตนต์และนักพูดที่มีชื่อเสียง
ผมจบการศึกษาจากโรงเรียนศาสนศาสตร์ที่ใหญ่ที่สุดในเกาหลี

ผมไม่เคยเชื่อในเรื่องสวรรค์และนรกเหล่านั้นเลย
แต่เวลานี้ผมเป็นคนหนึ่งที่เขียนประสบการณ์ดังกล่าวเพื่อเป็นพยานแก่คนอื่น
ถึงแม้ว่าคุณอาจเชื่อว่าคุณเป็นคริสเตียนคนหนึ่ง ถ้าคุณมีชีวิตตามความต้องการของปีศาจ
คุณก็จะลงเอยในนรก!

สถานที่แรกที่ผมเห็นคือสถานที่ของการเผาไหม้กำมะถัน
คุณไม่สามารถแม้แต่จะจินตนาการถึงความร้อนของไฟในนรก
ไม่มีใครสามารถทนต่อความร้อนที่รุนแรงของมันได้

คนที่อยู่ในนรกพูดอยู่สามประโยค
ประโยคที่หนึ่ง มันร้อนเกินไปและพวกเขา รู้สึกเหมือนกำลังจะตาย (ลูกา 16:24) [เศเรลีจิ้งร้องว่า](#)
[`อันราฮัมบิดาเจ้าข้า ขอเอ็นดูข้าพเจ้าเถิด ขอให้ลาซาร์สมาเพื่อจะเอาปลายนิ้วจมน้ำมาแตะลิ้นของข้าพเจ้าให้เย็น](#)
[ด้วยว่าข้าพเจ้าตรัสทุกขทรมานอยู่ในเปลวไฟนี้](#)
ประโยคที่สอง พวกเขากระหายน้ำและรู้สึกเหมือนกำลังจะตาย
ประโยคที่สาม คุณจะได้ยินหลายคนขอน้ำ (เศคาริยาห์ 9:11)

มันเป็นนิรันดร์!

หลายคนพูดว่าเรามีอิสระในพระคริสต์และพวกเขาใช้ชีวิตตามความ
ปรารถนาของพวกเขา ผมถามทูตสวรรค์ "คนเหล่านั้นที่อยู่ที่นี่
พวกเขาได้ทำอะไร?" ทูตสวรรค์ตอบ "กลุ่มแรกคือผู้ไม่เชื่อ"
คนเหล่านั้นที่ไม่เคยแบ่งปันข่าวประเสริฐให้กับครอบครัวของตนเองต
องสำนึกผิด!

ทูตสวรรค์พูดต่อ "กลุ่มที่สองคือคนเหล่านั้นที่เชื่อในพระเยซู
แต่ไม่สำนึกผิดในความบาปของพวกเขา"
เราต้องสำนึกในความผิดบาปของเราและต้องสารภาพบาปต่อพระเจ้า!

คริสเตียนในนรก

แล้วผมก็เห็นศาสนาจารย์หลายคน ผู้ปกครอง และมัคนายกในนรก ผมถามทูตสวรรค์
"ผมรู้จักพวกเขา พวกเขาได้รับใช้พระเจ้าอย่างสัตย์ซื่อขณะที่อยู่บนโลก
พวกเขาเสียชีวิตมาได้ระยะหนึ่ง พวกเขาคิดว่าพวกเขาอยู่ในสวรรค์กับพระเจ้า
แต่เวลานี้ผมเห็นพวกเขาในนรกและพวกเขากำลังร้องออกมาว่า มันร้อนเหลือเกิน!
เหตุผลอะไรที่พวกเขาอยู่ที่นี่?" มีศาสนาจารย์ ผู้ปกครอง มัคนายกและผู้เชื่ออื่นจำนวนมาก

ทูตสวรรค์ตอบ "ศาสนาจารย์ พาร์ค ยง จยู

คนๆหนึ่งสามารถดูเหมือนว่าเป็นผู้ติดตามของพระคริสต์ที่แท้จริงเมื่อดูจากภายนอกแต่พระเจ้ารู้จักหัวใจ"

พวกเขาไม่ได้รักษารวันอาทิตย์ให้บริสุทธิ์ จริงๆแล้วพวกเขารักที่จะทำเงินในวันอาทิตย์

(เยเรมีย์ 17:27) "แต่ถ้าเจ้าทั้งหลายไม่ฟังเราที่จะรักษารวันสะบาโตให้บริสุทธิ์

และที่จะไม่แบกภาระเข้าทางประตูทั้งหลายของเยรูซาเล็มในวันสะบาโต แล้วเราจะก่อไฟไว้ในประตูเมืองเหล่านั้น และไฟนั้นจะเผาผลาญราชวงศ์ทั้งหลายของเยรูซาเล็ม และจะดับก็ไม่ได้"

มีคนanyakและผู้ปกครองจำนวนมากวิจารณ์การเทศนาของศาสนาจารย์ของพวกเขา (สดุดี 105:15)

ว่า "อย่าและต้องบรรดาผู้ที่เราเจิมไว้ อย่าทำอันตรายแก่ผู้พยากรณ์ทั้งหลายของเรา"

(กัณดารวิถี 12:8-9) 8 เราพูดกับเขาปากต่อปากอย่างชัดเจน ไม่พูดเร้นลับ และเขาเห็นหลักฐานของพระเยโฮวาห์ โฉนเจ้าไม่กลัวที่จะพดติโมเสสผู้รับใช้ของเรา" 9 พระเยโฮวาห์ทรงกริ้วเขามาก แล้วเสด็จไปเสีย

พวกเขาไม่ได้ถวายสิบลดอย่างถูกต้อง (มาลาคี 3:9) เจ้าทั้งหลายต้องถูกสาปแช่งด้วยคำสาปแช่ง

เพราะเจ้าทั้งหลายทั้งชาติฉ้อเรา

พวกเขาไม่ได้อธิษฐาน

พวกเขาไม่ได้แบ่งปันข่าวประเสริฐเลย (เอเสเคียล 33:6) แต่ถ้าคนยามเห็นตามมาแล้วและไม่เป่าแตร

ประชาชนจึงไม่ได้รับเสียงตักเตือน และดาบก็มาพาดคนหนึ่งคนใดไปเสีย

คนนั้นถูกนำไปด้วยเรื่องความชั่วช้าของเขา แต่เราจะเรียกร่องโลหิตของเขาจากมือของยาม

ผู้ปกครองและมัคนายกเหล่านี้หลายคนทำให้ศาสนาจารย์ของพวกเขาต้องเจ็บปวด

และต่อต้านต่ออำนาจหน้าที่ของศาสนาจารย์

พวกเขาแทรกแซงหน้าที่และภารกิจของศาสนาจารย์ (กัณดารวิถี 16)

บนเตียงขณะที่พวกเขากำลังจะตาย

พวกเขาคิดว่าเขาได้กระทำการงานที่ดีดังนั้นพวกเขาไม่ได้สำนึกในความผิดบาปต่อสิ่งเหล่านั้น

นี่คือเหตุผลว่าทำไมพวกเขาถึงได้ถูกโยนเข้าสู่ไฟแห่งนรก"

แล้วผมก็เห็นกษัตริย์องค์หนึ่งและเจ้าชายองค์หนึ่งผู้ซึ่งเคยชมเชงคริสเตียนแรกๆในเกาหลี

กษัตริย์และเจ้าชาย

นี้ได้ตัดหัวผู้เชื่อแ

ารกๆหลายคนใน

เกาหลี

พวกเขาถูกจับไว้ที่จุด

ศูนย์กลางซึ่งเป็น

สถานที่ที่ร้อนที่สุดใน

นบรรดาสถานที่ทั้งหมด ผมยังเห็นอดอล์ฟ ฮิตเลอร์ (Hitler) โจเซฟ

สตาลิน" (Joseph Stalin) รัฐบุรุษเหมาเซตงของประเทศจีน (Mao Zedong)

และศาสนาจารย์มีชื่อเสียงคนหนึ่งจากเกาหลีเหนือชื่อ ศาสนาจารย์คัง

และวีรบุรุษมีชื่อเสียงของญี่ปุ่น และอีกหลายๆคน

แล้วเราก็มายังสถานที่หนึ่งที่มีดีอย่างที่สุด มีดีเกินกว่าที่จะเห็นว่าจะก้าวเดินไปทางไหน ผมตะโกน "ทูตสวรรค์! ทูตสวรรค์! มันมีดีเหลือเกิน! ผมจะเห็นอะไรได้อย่างไร?"
ทูตสวรรค์ตอบผมเบาๆ และพูดว่า "แคร์สักรู้"

เพียงชั่วครู่ ผมสามารถเห็นผู้คนเปลือยกายจำนวนนับไม่ถ้วน พวกเขาทั้งหมดมีแมลงไต่ไปทั่วทั้งร่างกาย ไม่เหลือที่แม้สักนิ้วเดียวขณะที่ทั่วทั้งร่างกายถูกปกคลุมไปด้วยแมลงทั้งหมด คนเปลือยกายนั้นพยายามขับแมลงออกไปขบเคี้ยวเคี้ยวฟันของพวกเขา ผมถาม "คนเหล่านี้ทำอะไรขณะที่อยู่บนโลก?"

"พวกเขาเป็นพวกที่วิจารณ์และแทงข้างหลังซึ่งกันและกัน พวกเขาไม่ระวังในสิ่งที่พวกเขาพูดถึงกันและกัน" (มัทธิว 5:22) ฝ่ายเราบอกท่านทั้งหลายว่า ผู้ใดโกรธพี่น้องของตนโดยไม่มีเหตุ ผู้นั้นจะต้องถูกพิพากษาลงโทษ ถ้าผู้ใดจะพูดกับพี่น้องว่า 'อ้ายบ้า' ผู้นั้นต้องถูกนำไปที่ศาลสูงให้พิพากษาลงโทษ และผู้ใดจะว่า 'อ้ายโง่' ผู้นั้นจะมีโทษถึงไฟนรก
ผมเห็นปีศาจทะเลวลงและแทงท่อนผู้คนด้วยเคียว การกรีดร้องของพวกเขาเหลือทนสำหรับผม ผมถามผู้ติดตามกันของผม "ทูตสวรรค์ คนเหล่านี้ทำอะไรขณะที่พวกเขาอยู่บนโลก?"

"คนเหล่านี้มีงาน มีบ้านและครอบครัว แต่พวกเขาไม่ได้ให้พระเจ้า พวกเขาไม่ได้ช่วยเหลือคนยากจน คริสตจักรของพวกเขา หรือตามวัตถุประสงค์อื่นๆของพระเจ้า พวกเขาซีเหี้ยมและโลกมาก แม้ขณะที่พวกเขาเผชิญหน้ากับคนยากจน พวกเขาเพิกเฉยและไม่สนใจ พวกเขาสนใจแต่ตัวเองและครอบครัวของพวกเขา พวกเขาใส่เสื้อผ้า กินอย่างดีและมีชีวิตที่สุขสบาย
นี่คือเหตุผลว่าทำไมท่อนของพวกเขาถูกทะเลวลงเพราะ... ็ท่อนของพวกเขาเต็มไปด้วยความโลภ" (สภามิต 28:27) บุคคลที่ให้แกคนยากจนจะไม่รู้จักการขัดสน แต่บุคคลที่ปิดตาของเขาเสียจากการนี้ จะได้รับการสาปแช่งมาก

มันเป็นภาพที่น่ากลัวมาก หลังจากที่ได้เห็นภาพนั้น เมื่อผมกลับมายังโลก ผมให้เงินและทรัพย์สินทั้งหมดของผมแก่คนอื่น ความรอดไม่สามารถรับได้ด้วยเงินหรือทรัพย์สินสมบัติ มันได้โดยความเชื่อ นรกเป็นสถานที่ที่เหลือทนและอนาถ มันเป็นความทรมาณชั่วนิรันดร์!

ผมยังเห็นผู้คนที่หัวของพวกเขาถูกฟันออกด้วยเลื่อยที่คมมาก ผมถามทูตสวรรค์ "คนเหล่านี้ทำอะไรถึงสมควรได้รับการทรมาณที่น่ากลัวอย่างนี้?"
ทูตสวรรค์ตอบ "พระเจ้าให้เรามองแก่พวกเขาให้คิดในสิ่งที่ดีและเป็นประโยชน์

แต่คนเหล่านี้คิดสิ่งที่โศโครก พวกเขาคิดในสิ่งที่เต็มไปด้วยราคะ" (มัทธิว 5:28) ฝ่ายเราบอกท่านทั้งหลายว่า ผู้ใดมองผู้หญิงเพื่อให้เกิดใจกำหนัดในหญิงนั้น ผู้นั้นได้ล่วงประเวณีในใจกับหญิงนั้นแล้ว

ต่อไปผมเห็นผู้คนถูกแทงและหันออกเป็นชินๆ เป็นภาพที่น่ากลัว ผมถาม "แล้วคนเหล่านี้ล่ะ? พวกเขาทำอะไรถึงได้ถูกรุทรมานเช่นนี้?" ทูตสวรรค์ตอบ "คนเหล่านี้คือผู้ปกครองและมัคนายกที่ไม่รับใช้คริสตจักรของพวกเขาจริงๆ แล้วพวกเขาไม่ต้องการแม้แต่จะทำงานหรือรับใช้! สิ่งเดียวที่พวกเขารักคือการรับและรับจากฝูงชน" (เศคาริยาห์ 11:7) [วิบัติแก่ฆาตกรผู้ไร้ค่าของเรา ผู้ที่ทอดทิ้งฝูงแกะและเสีย ขอให้ดาบฟันแขนของเขาและฟันดาบของเขาเกิด ขอให้แขนของเขาขึ้นไปเสีย และให้ดาบของเขาของเขานอดที่เดียว" \(โสเสยา6:5\) ฉะนั้น เราจึงให้ผู้พยากรณ์แกะสลักเขา เราประหารเขาเสียด้วยคำพูดจากปากของเรา การพิพากษาต่อเจ้าก็ออกไปอย่างแสงสว่าง](#)

ผมเห็นผู้ปกครอง มัคนายก และผู้เชื่ออื่นๆ ถูกปีศาจรุมาน ปีศาจทำรูที่ลิ้นของพวกเขาและร้อยลวดผ่านลิ้นของอีกคนหนึ่ง แล้วปีศาจก็ดึงผู้คนด้วยลวด ผมถามอีก "พวกเขาทำอะไรบนโลก?" ทูตสวรรค์ตอบ "พวกเขาทำบาปสี่ประเภทแตกต่างกัน อันแรกพวกเขาวิจารณ์ศาสนาจารย์ของพวกเขา พวกเขาพูดเกี่ยวกับศาสนาจารย์ของพวกเขาในทางลบ พวกเขากระหนาบกระเทียบลับหลังและเยาะเย้ยศาสนาจารย์ของพวกเขา" (ยาโคบ 3:6) [และลิ้นนั้นก็เป็นไฟ เป็นโลกแห่งการชั่วช้าตั้งอยู่ในบรรดาอวัยวะของเรา เป็นเหตุให้ทั้งกายมลทินไป ทำให้วิญญูแห่งธรรมชาติเผาไหม้ และมันเองก็ติดไฟมาจากนรก \(มัทธิว12:37\) เหตุว่าที่เจ้าจะพ้นโทษได้ หรือจะต้องถูกปรับโทษนั้น ก็เพราะวาจาของเจ้า"](#)

ผมอ้อนวอนคนเหล่านั้นที่กระทำพฤติกรรมเช่นนั้นให้สำนึกความผิดบาป สำนึกความผิดบาป!!

ทูตสวรรค์พูดต่อ "อย่างที่สอง พวกเขาดูถูกคริสตจักรด้วยคำพูดของพวกเขา พวกเขาสร้างความคริสเตียนคนอื่นจนถึงจุดที่แม้แต่คนที่สัตย์ซื่อ ได้รับผลกระทบและพวกเขาหยุดที่จะเข้าร่วมคริสตจักรและแม้แต่เป็นเหตุให้บางคนหยุดความเชื่อ พวกเขาทำทุกอย่างที่สามารถทำได้เพื่อหยุดคริสเตียนที่สัตย์ซื่อจากการทำงานของพระเจ้า คนชั่วร้ายเหล่านี้ทำให้คนที่สัตย์ซื่อหลายคนต้องสะดุด อย่างสุดท้าย มีคู่สมรสที่ดื่มเหล้าและถูกหมิ่นประมาท ไปถึงสมาชิกในครอบครัวของพวกเขา"

ผมเห็นปีศาจทะเลงในท้องของผู้ชายและผู้หญิงด้วยตะปูที่คมใหญ่มาก ผมถาม "พวกเขาทำอะไร?" ทูตสวรรค์ตอบ "คนเหล่านี้เป็นชายและหญิงที่อยู่ด้วยกันแต่ไม่ได้แต่งงาน เหล่านี้เป็นความผิดของการทำแท้งที่พวกเขาก็มีการตั้งครรรภ์ พวกเขาไม่เคยสำนึกความผิดบาป"

ผมเห็นคนอีกกลุ่มหนึ่ง ปีศาจเงื่อนริมฝีปากพวกเขาเป็นแผ่นบางๆราวกับว่าเป็นเนื้อหรือผักแผ่นบางๆแผ่นหนึ่ง ผมถาม "ทำไมคนเหล่านี้ถูกรุทรมานด้วยวิธีอย่างนี้?" ทูตสวรรค์ตอบ "คนเหล่านี้คือลูกชาย ลูกสาว ลูกเขย และลูกสะใภ้ที่พูดลับหลังพ่อแม่ของพวกเขา สิ่งที่พวกเขาต้องทำทั้งหมดคือกล่าววว่า 'ผม/ฉันขอโทษ' แทนที่จะทำสิ่งที่แย่ขึ้นไปอีก

พวกเขาหลายคนใช้ภาษาที่ไม่เหมาะสม พวกเขาโจมตีพ่อแม่ของพวกเขาด้วยภาษาที่รุนแรง พวกเขากระด้างกระเดื่อง นี่คือเหตุผลว่าทำไมริมฝีปากของพวกเขาถูกเชื่อมเป็นแผ่นบางๆ”

พี่น้องที่นับถือ พวกเราทุกคนต้องตายในวันหนึ่ง แต่เราไม่รู้ว่าจะเป็นเมื่อไหร่ ได้โปรดเตรียมตัวเอาไว้ การเตรียมตัวคือไปสวรรค์ เราไปเมื่อไหร่ไม่ใช่ปัญหา ได้โปรดให้อภัยซึ่งกันและกันบอຍเท่าที่จำเป็นถ้าคุณต้องทำ สำนึกผิดและสำนึกผิดและทำตลอดวันยังค่ำถ้าคุณต้องทำ

พี่น้องที่รักของผม ผมเคยเพิกเฉยต่อคำพยานเช่นนี้ ผมเป็นศาสนาจารย์นิกายโปรเตสแตนต์ที่หัวโบราณที่เพิกเฉยต่อสิ่งเช่นนี้ แต่เดี๋ยวนี้ผมต้องเป็นพยานและยืนยันต่อคุณในสิ่งที่ผมได้เห็น ได้โปรดอย่าริรอที่จะมีชีวิตอย่างบริสุทธิ์ ได้โปรดหลีกเลี่ยงหนีเสียจากความทรمانและการพิพากษาที่แสนอนาถนี้ จงรับความรอด! อย่ามีชีวิตอยู่เพื่อเนื้อหนังของคุณแต่ยอมจำนนต่อพระราชอาณาจักรของพระเจ้า ได้โปรดอธิษฐานเผื่อคนเหล่านั้นที่ไม่รู้จักพระเยซู แบ่งปันข่าวประเสริฐและบังเกิดผล ได้โปรดอธิษฐานแต่เช้าตรู่และรักษาวันอาทิตย์ให้บริสุทธิ์ ได้โปรดถวายสิบลดให้ถูกต้อง สละสมรรางวัลของคุณในสวรรค์และไม่ใช้ในโลกนี้ ผมอธิษฐานและอวยพรคุณในพระนามอันยิ่งใหญ่แห่งพระเยซู!

โดย ศาสนาจารย์ พาร์ค ยง จยู